

In memoriam Wim Schenk

Wim werd op 12 september 1932 in het Brabantse Dinteloord geboren. Hij was de jongste in een gezin van 6 kinderen met 4 broers en één zus. Hij groeide liefdevol op. Na de basisschool ging Wim naar de ambachtsschool alwaar hij het diploma plaatwerker behaalde. Hij ging aan de slag bij een plaatselijk garagebedrijf en bleef daar tot hij werd opgeroepen om zijn militaire dienstplicht te vervullen in Venlo. Dat beviel hem zo goed dat hij na de basisopleiding besloot beroepsmilitair te worden. Hij koos bewust voor een zware opleiding bij het Korps Commando Troepen (KCT) in Roosendaal. De wapenspreuk “Nunc aut Nunquam” oftewel “Nu of nooit” staat voor doorzettingsvermogen en onverzettelijkheid waarover alle commando’s dienen te beschikken. Om deze opleiding te volbrengen moet je fysiek en mentaal heel sterk zijn maar Wim ging geen enkele uitdaging uit de weg. Met glans haalde hij na 6 maanden zwoegen, zweten en afzien zijn fel begeerde “Groene baret”.

In 1956 werd Wim (inmiddels getrouwd met zijn jeugdvriendin Sjan van Sprundel en vader van dochter Lia) overgeplaatst naar Ermelo. Hij kreeg een huis aan de Hoge Wal. Eerst een middenwoning. Later verhuisde het gezin naar een hoekhuis vanwege een grotere achtertuin. Met veel plezier creëerde hij daar zijn eigen volkstuin en verbouwde vele groenten die hij overigens beslist niet allemaal voor zijn eigen gezin behield. Met de geboorte van zoon Ton (1958) en dochter Marleen (1961) was het gezin compleet. Wim werd instructeur op de Jan van Schaffelaarkazerne. Daar werden dienstplichtige militairen opgeleid voor officier. Wim was streng maar rechtvaardig. Zijn leerlingen hadden veel ontzag voor zijn groene baret maar bovenal voor het feit dat hij tijdens elke oefening zelf voorop liep! Zijn leerlingen een nat pak na het doorwaden van sloten en beken? Wim ook! Tot op hoge leeftijd bleef hij heel actief in het dagelijkse leven in Ermelo. Hij kon goed voetballen en speelde zelfs een aantal jaren in het eerste elftal van DVS'33. Hard lopen deed hij ook graag. Vrijwel dagelijks rende hij met zijn militaire collega's een rondje over de Ermelose heide. Die waren bij voorbaat al kansloos als de eindstreep in zicht kwam. Hij had een uitstekende conditie. Ook in de kerk liet hij vrijwel iedere zondag zijn stem horen. Van huis uit was hij RK en naar verluidt was hij een voortreffelijk tenor die tevens heel graag Gregoriaanse liederen zong.

In maart 1977 werd Wim lid van de Veluwe Wieler Vereniging. Dat hij een topconditie had liet hij meteen zien in de groep. Naast de wekelijkse tochten op zaterdag reed hij in zijn eerste jaar al Luik-Bastenaken-Luik, de Veluwe Toer Tocht (de huidige EKT) Rond de Posbank, de Mergellandroute in Limburg en een zware 2-daagse tocht in Luxemburg. In de 43 jaar dat hij lid was van de VVV heeft hij talrijke (lange) tochten gereden. In 1986 brak hij zelfs het clubrecord van Ruud de Leeuw. In 8 (!) maanden 28.240 km. Een ongekende prestatie temeer omdat destijds alléén de kilometers die gefietst waren tussen 1 maart en 31 oktober, geteld mochten worden. Hij haalde hiermee de lokale krant. “Een flinke prestatie maar ook gekkenwerk”. Zonder medewerking van mijn vrouw had ik het echt niet gered, vertelde Wim later aan de interviewster. Nadat hij de grens van 200.000 km ruim had overschreden, vond Wim het welletjes. In de ranglijst “Aller Tijden” staat Wim al een aantal jaren geregistreerd met het respectabele aantal van 216.839 km. Je zou bijna denken dat hij dan alléén maar bezig zou zijn geweest met maken van zoveel mogelijk fietskilometers maar niets is minder waar. Wim was zeer betrokken bij de activiteiten die de VVV organiseerde. Als hij kon helpen dan deed hij dat met volledige inzet. Zo was hij 2 jaar bestuurslid met de functie “Publiciteit” Tegenwoordig heet dat “Public Relations” (PR) Hij was de bedenker, tevens toerleider (nu TTO) van de toenmalige zomertochten zoals de Stuwwallentocht en Eemlandtocht. Hij organiseerde trimlopen in de wintermaanden en was vele jaren toerleider

van de senioren groep. Vanwege zijn fenomenale richtingsgevoel "mocht" Wim altijd op kop rijden. Ook organiseerde hij de legendarische 3-daagse fietstocht naar zijn geliefde geboortedorp Dinteloord. Toen de senioren groep Dinteloord binnenreed werden we door "de hele familie Schenk" opgewacht met een groot spandoek met daarop de tekst "Welkom ome Willem en je vrienden" De tweede dag (afgesproken was in de omgeving een tocht van 120 km te fietsen) reed Wim echter niet mee. Hij verbleef liever die hele dag bij zijn broers, zus, neven en nichten. Ook was hij jarenlang jeugdleider waarbij de fietsen van onze jeugdleden vooraf door "meneer Schenk" werden geïnspecteerd op goede remmen en een schone ketting. Wilco Kaper, Erik en Astrid Kleinrensink (thans bijna 50 jaar en ouder) zullen zich dit vast nog herinneren. Een "helperslijst" om stil van te worden en dan heb ik nog niet alles opgesomd.

Zijn honger naar de fiets stopte langzaam door ouderdomsklachten. In 2014 (hij was toen 84 jaar) hing hij zijn fiets definitief "aan de wilgen". Gelukkig heeft onze vereniging een protocol opgesteld voor leden die om fysieke redenen moeten stoppen met fietsen. Deze leden die zich jaren zeer verdienstelijk hebben gemaakt voor de VVV, worden als uiterbetoon benoemd tot "Lid voor het leven". Zij blijven voor het leven "gratis" verbonden met de Veluwe Wieler Vereniging. Samen met de toenmalige secretaris Albert van Maanen, mocht ondergetekende deze prestigieuze onderscheiding aan Wim overhandigen. Hij en zijn lieve Sjan voelden zich zeer vereerd.

Wim en Sjan hadden gedurende meer dan 50 jaar een hecht huwelijk. Toen Sjan in december 2016 plotseling overleed, deed dat hem zichtbaar veel verdriet. De dag na haar dood maakte hij eigenhandig een kapelletje waar iedere dag een lichtje brandde. Met de dag ging zijn gezondheid achteruit. Ook zijn geheugen liet hem steeds vaker in de steek. Menigmaal vergat hij gemaakte afspraken in het ziekenhuis. Hij wilde heel graag in zijn eigen woning blijven wonen maar eigenlijk kon dat niet meer. In juli kreeg hij een licht hartinfarct waardoor hij opgenomen moest worden in het ziekenhuis in Amersfoort. In die periode regelden zijn kinderen dat hun vader na ontslag uit het ziekenhuis, zou worden geplaatst in een verzorgingshuis. Gelukkig was er plaats in verzorgingshuis "Het Bakken" in Elburg. Daar is hij liefdevol verzorgd door het verpleegkundige personeel. Zaterdag 3 oktober kwam er een einde aan zijn leven. In het bijzijn van zijn kinderen is Wim rustig ingeslapen.

Op de rouwkaart stond de mooie tekst: Degenen die ik lief heb, verlaat ik om degenen die ik liefhad terug te vinden. Laten we hopen dat zijn dierbare geliefden die hem los moesten laten, hieruit kracht putten om zonder hun vader, schoonvader, opa en overgrootvader, verder te gaan.

De Veluwe Wieler Vereniging is hem dankbaar voor alles wat hij voor ons heeft betekend.

Donderdag 8 oktober werd Wim na een indrukwekkende afscheidsdienst in kleine familie- en vriendenkring in Ugchelen gecremeerd en herenigd met zijn lieve echtgenote Sjan.

Hij bereikte de respectabele leeftijd van 88 jaar.

Harrie van Ooijen

